

‘Dit boek heeft geen quotes nodig.’ *Rick Moody*

‘Een postmodern weesjongensboek... een van de origineelste romans die de afgelopen tijd in Amerika verschenen zijn... Eggers’ bravoure, zijn vermogen met mooie zinnen en humoristische terzijdes de zware werkelijkheid te verlichten, is groot genoeg om de 400 pagina’s voor saaiheid te behoeden. Het grootste compliment dat je Eggers kunt geven is dan ook dat zijn debuut de uitzinnige titel waarmaakt: *E.H.V.V.D.G.* is bij tijd en wijle hartverscheurend, en vertoont de sporen van een uitzonderlijk talent.’

Pieter Steinz, NRC Handelsblad

‘Het is zowel een mis voor de doden als een toast op het leven... *Alleen op de wereld*, maar dan met z’n tweeën.’ *Ron Kaal, HP/De Tijd*

‘Dit is prachtig... dit is geweldig!’ *Hubert van Belois, inkoper Boekenpartners*

‘De verteller is een broertje van Holden Caulfield, Salingers beroemde hoofdfiguur uit *The Catcher in the Rye*... Eggers schrijft lange zinnen die je opjagen en naar adem doen happen en wisselt die af met dialogen die uit ultrakorte zinnnetjes bestaan. Hij is neurotisch, eerlijk, snerpnd, verlegen, onredelijk, grappig en altijd zelfbewust... een deksels debuut.’

Xandra Schutte, Vrij Nederland

‘Lees dit boek. Lach, huil en vergeet niet: *the author does not look good in red.*’ *Ilonka Leenbeer, Elle*

‘Een boek om van in de war te raken. Niet alleen vanwege de krankzinnige titel of omdat je maar zelden zoiets goeds leest, maar ook omdat Eggers een virtuoos literair spel speelt.’ *Dirk-Jan Arensman, Het Parool*

‘Ontroerend en hilarisch.’ *Jim Schilder, De Groene Amsterdammer*

‘Wat het verhaal bijzonder maakt, en het uittilt boven de standaard-autobiografie, is de zelfreflexie, de hyperbewuste stijl van de verteller, en een uitbundig gevoel voor humor.’ *Corine Vloet, NRC Handelsblad*

‘Een fabelachtig boek, soms ontroerend, soms dolkomisch, dan weer somber. Het is een moderne tranentrekker zonder dat het larmoyant wordt.’

Bovendien is het schitterend geschreven. Hoe je het wendt of keert, *E.H.V.V.D.G.* is inderdaad een boek dat alle debuten van de laatste tijd, ook dat verrassende Nederlandse debuut *De geschiedenis van mijn kaalheid* van Marek van der Jagt, met afstand verslaat.' *Nico de Boer, Noordhollands Dagblad*

'Twee wezen schrijven een fantastisch mooi boek.' *Bart Vanegeren, HUMO*

'Superdebuut van een schrijver die gekmakend zelfbewust is en toch weet te ontroeren. Hilarisch, irritant, pijnlijk en briljant. Afijn, woorden schieten te kort. Zie ook titel.' *Boeken top tien Boekhandel Scheltema, Amsterdam*

'Bewonderenswaardig monter.' *Graa Boomsma, De Groene Amsterdammer*

'Het is moeilijk om niet gecharmeerd te raken van dit brutale, eigenzinnige, treiterige en bij vlagen adembenemende boek... in dit indirecte, in elke zin ademende streven naar orde, zit hem de integriteit, kwaliteit en overtuigingskracht van dit strontewijze rotboek.' *Hans Bouwman, de Volkskrant*

'Briljant.' *Henk Pröpfer, tijdens Zeeman met boeken*

'Met veel vaart, levenshonger en zelfrelativering geschreven.'
Eva Berghmans, Standaard der Letteren

'Een razendsnel geschreven verhaal, boordevol dramatische gebeurtenissen en veel grappen.' *Henk van Renssen, de Volkskrant*

'Ironisch én bloedserieus, ouderwets én eigentijds, pretentius én belachelachelijk, kitscherig én echt... een verhaal dat tragiek aan intelligentie paart.' *Jeroen de Preter & Bert Bultinck, De Morgen*

'Superieur vermaak.' *Joost Geerts, Eindhovens Dagblad*

'Een grandioze poging tot uiterste eerlijkheid.' *Ingrid Hoogervorst, De Telegraaf*

'Briljant.' *Maarten Doorman, tijdens Zeeman met boeken*

'In het balanceren tussen de tragiek van een literaire soap en de verwarrende realiteit van het dagelijks leven toont Eggers zich een evenwichtskunstenaar.'
Gertjan Vincent, Trouw

‘*E.H.VVD.G.* is origineel, droevig, grappig en origineel geschreven. Of, zoals de uitgever schrijft: “Wij geloven in dit boek. U ook.” ’ *Marieke Kremer, Sp!ts*

‘Beste titel, beste debuut en beste roman.’ *Nieuwe Revu, beste boeken van 2000*

‘Indeed heartbreaking is het debuut *E.H.VVD.G.* van Dave Eggers. Het leest als een postmoderne *Alleen op de wereld*; Eggers combineert een ouderwets aanstekelijke vertelstijl met baldadige, anarchistische vorm- en tekstgrappen.’ *Joost Zwagerman, Vrij Nederland, beste boeken 2000*

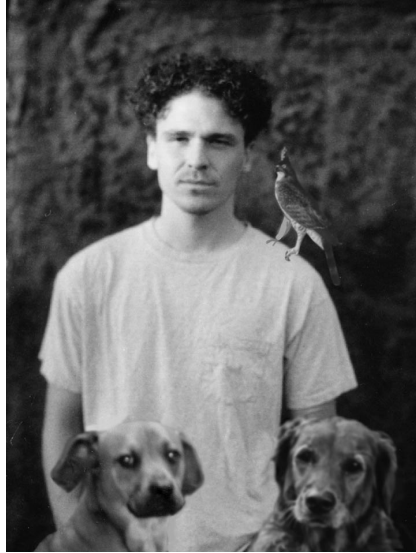
‘Bij vlagen briljant, treiterig, opschepperig, ironisch, en, zoals de titel belooft: hartverscheurend.’ *Xandra Schutte, Vrij Nederland, beste boeken 2000*

‘De schrijver speelt een virtuoos spel met hyperbewustzijn.’ *Beatrijs Ritsema, NRC Handelsblad, beste boeken 2000*

‘*E.H.VVD.G.* laat zien hoe dik doen een een dun verhaal niks uitmaken als je kan schrijven. Eggers bedriegt je waar je bij staat.’ *Maarten Doorman, NRC Handelsblad, beste boeken 2000*

‘Een postmodern weesjongensboek van de interessantste Amerikaanse debutant sinds Tristan Egolf. Grappig, droevig en knettergek.’ *Pieter Steinz, NRC Handelsblad, beste boeken 2000*

‘Inderdaad.’ *Corine Vloet, NRC Handelsblad, beste boeken 2000*

Dave Eggers richtte in 1993 met drie vrienden het tijdschrift *Might* op. In San Francisco werkte hij als cartoonist, grafisch ontwerper, uitzendkracht en freelance zich kwaad makende schrijver. Eggers is nu uitgever van *McSweeney's*, een mooi kwartaaltijdschrift, en werkt mee aan andere sterk af te raden riskante *McSweeney's*-ondernemingen: het uitgeven van boeken, het uitbaten van winkels en het opzetten van websites. Dit is zijn eerste boek. Na enige tijd in Brooklyn, woont hij nu in Californië met zijn broer. Zij hebben geen huisdieren.

Hier zat niemand op te wachten

Dave Eggers

Een hartverscheurend verhaal
van duizelingwekkende genialiteit

Vertaald door Irving Pardoën

Rothschild & Bach

Oorspronkelijke titel: *A Heartbreaking Work of Staggering Genius*

Oorspronkelijke uitgave: Simon & Schuster, New York, 2000

© 2000 David (“Dave”) Eggers

All rights reserved, including the right of reproduction in whole or in part in any form

All rights reserved under International and Pan-American Copyright Conventions

Het oorspronkelijke werk werd in de Verenigde Staten uitgegeven door Simon & Schuster, een werkmaatschappij van een veel groter en machtiger concern, Viacom geheten, dat rijker is en meer mensen telt dan achttien van de vijftig Verenigde Staten, heel Midden-Amerika en alle voormalige Sovjetrepublieken bij elkaar opgeteld en verdriedubbeld. Toch is het zo dat, hoe groot dat soort maatschappijen ook is, hoeveel ze ook bezitten, hoeveel geld ze ook hebben, welke geldstromen naar hen toevloeden of door hen gemanipuleerd worden, hun invloed op het dagelijks leven en de harten van individuele mensen, net als negennegentig procent van wat ambtenaren in steden als Washington, Moskou, Sao Paulo of Den Haag doen om invloed uit te oefenen op de korte, zorgelijke levens van mensen die zich moeizaam door het leven slaan en dromen van vliegen door bloedbanen, die dol zijn op de geur van lijn en tijdens het vrijen aan ruimtereizen denken, heel erg klein is, zodat we ons daar nauwelijks zorgen over hoeven te maken.

Een gedeelte van dit boek is in iets andere vorm verschenen in *The New Yorker*

© Vertaling uit het Amerikaans: Irving Pardoën 2000

© Nederlandse uitgave: Rothschild & Bach, Amsterdam 2008

Omslagontwerp: René Abbühl, Amsterdam

Illustratie omslag: Komar & Melamid

Foto auteur: Eduardo de la Manzana

ISBN 978 90 499 5053 8

NUR 301

Lengte: 1.78 m; gewicht: 77 kg; ogen: blauw; haar: donkerblond; handen: molliger dan je zou verwachten; allergieën: alleen voor slecht humeur; positie op schaal van seksuele gerichtheid, waarbij 1 volkomen hetero en 10 volkomen homo is:

OPMERKING: Dit boek is slechts in zoverre verduidelijkt dat de auteur zich vaak niet precies meer kon herinneren wat bepaalde mensen gezegd hadden en hoe bepaalde zaken eruit hadden gezien, en daarom in voorkomende gevallen de leemten in zijn geheugen naar vermogen heeft moeten invullen. Afgezien daarvan zijn alle personen, gebeurtenissen en dialogen naar waarheid beschreven. Ze spruiten dus niet voort uit de verbeelding van de auteur, want de auteur had op dat moment wat dit soort zaken betreft helemaal geen verbeelding en zou het niet hebben kunnen opbrengen verhalen of personen te *verzinnen* – dat zou hebben aanvoeld als autorijden in een clownspak – te meer daar er zo veel te vertellen was over zijn eigen waar gebeurde, droevige en tegelijkertijd bezielende verhaal, de mensen die hij echt kende en uiteraard ook de vele wendingen in zijn eigen boeiende en complexe gedachteleven. Iedere gelijkenis met levenden of overledenen zal voor betrokkenen en hen die hen kennen waarschijnlijk onmiddellijk duidelijk zijn, vooral in die gevallen waarbij de auteur zo vriendelijk is geweest echte persoonsnamen en in enkele gevallen zelfs telefoonnummers te noemen. Alle hier vermelde gebeurtenissen zijn waar gebeurd, hoewel de auteur zich in enkele gevallen ten aanzien van de chronologie bepaalde, zeer kleine vrijheden heeft veroorloofd, want daarin staat hij in zijn recht als Amerikaan.

Om te beginnen:
Ik ben het zat.
Ik ben oprecht!

Maar ook:
U bent het zat.
U bent oprecht!

Richtlijnen en suggesties om van dit boek te genieten

1. Er bestaat geen dwingende noodzaak dit voorwoord te lezen. Echt niet. Het is voornamelijk bedoeld voor de auteur en voor diegenen die na lezing van de rest van het boek tot de ontdekking komen dat ze eigenlijk niets anders te lezen hebben. Mocht u het voorwoord al gelezen hebben en dat betreuren, dan bieden wij u er onze verontschuldigen voor aan dat we u dit niet eerder hebben laten weten.
2. Het lezen van de verantwoording is evenmin absoluut noodzakelijk. Van degenen die het boek in een vroeg stadium lazen (zie blz. xxxvii), vond een aantal dat deze beter ingekort of helemaal verwijderd kon worden, maar met hun mening is geen rekening gehouden. De verantwoording is voor de loop van het verhaal niet van doorslaggevend belang, dus als u hem al gelezen heeft, bieden wij u daarvoor onze verontschuldigen aan. We hadden er iets over moeten opmerken.
3. Als u weinig tijd hebt, kunt u ook de inhoudsopgave overslaan.
4. Velen zullen het middengedeelte kunnen overslaan, te weten de bladzijden 214-311, die gaan over het leven van mensen van begin twintig. Het valt echt niet mee deze levens interessant te maken, ook al hadden degenen die die levens destijds leidden het gevoel dat dat wel het geval was.
5. Sommigen onder u zullen wellicht slechts geïnteresseerd zijn in de eerste drie of vier hoofdstukken. Op die manier komt u tot bladzijde 109 of daaromtrent, wat een redelijk aantal bladzijden is voor een boek, passend voor een novelle, zeg maar. Die eerste vier hoofdstukken beperken zich tot één redelijk hanteerbaar onderwerp, wat van de rest van het boek niet gezegd kan worden.
6. De rest van het boek is wat ongelijkmatig.

Voorwoord bij deze uitgave

Alle opschepperij van de auteur bij andere gelegenheden ten spijt, is dit boek in feite geen pure non-fictie. Grote stukken zijn om verschillende redenen en in wisselende mate gefictionaliseerd.

DIALOGEN: Deze zijn uiteraard bijna volledig achteraf gereconstrueerd. De dialogen zijn weliswaar in principe waarheidsgetrouw—behalve daar waar dat duidelijk niet het geval is, bij voorbeeld wanneer mensen het hun toebedeelde narratieve ruimte-tijdcontinuüm doorbreken en afkeurend commentaar leveren op het boek zelf—maar zijn vanuit het geheugen genoteerd en zijn zowel bepaald door de beperkingen van het geheugen van de auteur als door de eigenaardigheden van zijn fantasieleven. De gebruikte woorden en zinnen zijn bedacht en opgesteld in dier voege dat ze: 1) in de herinnering leefden, 2) zijn opgeschreven, 3) zijn herschreven om waarheidsgetrouwer te klinken, 4) zijn geredigeerd om in het verhaal te passen (evenwel in overeenstemming met de waarheid), 5) nog een keer zijn herschreven teneinde de auteur en de andere protagonisten te behoeden voor de schaamte die ze zouden hebben gevoeld bij de constatering dat ze zo stompzinnig klonken als het geval was of zou zijn geweest als door hen uitgesproken zinnen die bijna onveranderlijk begonnen met het woord ‘jongen’—zoals in: ‘Jongen, ze is dood’—zonder meer getranscribeerd zouden zijn geweest. Wel moet worden opgemerkt dat het opvallend is dat de meest surrealistische dialogen in het boek, zoals die met de Mexicaanse jongelui en die met de in moeilijkheden verkerende Deirdre, het meest waarheidsgetrouw zijn.

PERSONEN EN HUN EIGENSCHAPPEN: De auteur heeft met tegenzin enkele namen moeten wijzingen en de personen wier namen waren gewijzigd verder onherkenbaar moeten maken. Het voornaamste voorbeeld is de persoon John, die in werkelijkheid eigenlijk geen John heet, omdat degene die echt John is om te billijken redenen niet wilde dat enkele nogal duistere aspecten van zijn leven zouden worden vastgelegd—al moet gezegd dat hij er na lezing van het manuscript geen bezwaar tegen maakte dat iemand anders deed wat hij had gedaan en zei wat hij had gezegd. Vooral daar waar de persoon minder exact omschreven en meer een amalgaam is. Wat hij in feite is. Het maskeren van de persoon John bleek echter een soort domino-effect tot gevolg te hebben, zodat, om hem een plaats te geven en het verhaal niet uit de hand te laten lopen, enkele andere ficties in het leven geroepen moesten worden, bij voorbeeld:

Meredith Weiss, die wel degelijk zo heet, kent John in werkelijkheid helemaal niet zo goed. De persoon die in werkelijkheid als tussenpersoon fungeerde was niet Meredith,

maar iemand anders, wier aanwezigheid de relatie zou blootleggen en zelfs de identiteit van de arme John verraden, en dat konden we niet hebben. Daarom heeft de auteur voornoemde Meredith opgebeld:

‘Hoi.’

‘Hoi.’

‘Zeg, heb je er bezwaar tegen om {zus-en-zo} te doen {zus-en-zo} te zeggen, dingen die je in werkelijkheid niet echt hebt gedaan en gezegd?’

‘Nee hoor, helemaal niet.’

Dat was dan dat. Wel moet opgemerkt worden dat in de belangrijkste episode waarin Meredith optreedt, in hoofdstuk 5, geen verzinsels voorkomen. U kunt het haar vragen. Ze woont in Zuid-Californië.

Overige naamswijzigingen zijn in het corpus van het boek opgenomen. Zo!

PLAATS EN TIJD: Ten eerste: er zijn enkele verwisselingen van plaats doorgevoerd. Met name in hoofdstuk 5 in twee gevallen. Het gesprek met Deirdre, waarin de verteller tegen haar zegt dat Toph op school iemand heeft neergeschoten en toen ondergedoken is, heeft niet op die avond op die locatie plaatsgevonden, maar in feite op oudejaarsavond 1996 op de achterbank van een auto, onderweg van het ene feest naar het andere. Verderop in hetzelfde hoofdstuk heeft de verteller, in het gezelschap van voornoemde Meredith, op een strand bij San Francisco een ontmoeting met een aantal jongeren. Deze episode, die wel degelijk echt gebeurd is, vond in werkelijkheid plaats in Los Angeles. In ditzelfde hoofdstuk is, evenals in enkele andere hoofdstukken, sprake van tijdscompressie. Over het algemeen wordt daarnaar in de tekst verwezen, hier volstaan wij met de vermelding dat er in het laatste gedeelte van het boek veel gebeurt in wat een kort tijdsbestek lijkt. De verhaalde gebeurtenissen vonden in werkelijkheid merendeels inderdaad zeer kort na elkaar plaats, al vielen enkele daarbuiten. Opgemerkt moet worden dat in de volgende hoofdstukken geen sprake is van tijdscompressie: I, II, IV, en VII.

EEN OPMERKING OVER COLUMBINE HIGH SCHOOL: Dit boek is geschreven en de dialogen erin zijn uitgesproken vele jaren vóór de gebeurtenissen op die school en elders. Het is niet zo dat over dit soort dingen lichtzinnig wordt gedacht, opzettelijk noch onopzettelijk.

WEGLATINGEN: Er zijn een paar heel bijzondere sexscènes weggelaten, en wel op verzoek van de betrokkenen die nu getrouwd zijn of een *relatie* hebben. Eveneens is een fantastische scène gesneuveld—honderd procent waar gebeurd—waarin de voornaamste protagonisten bijna allemaal van de partij zijn, alsmede een walvis. Verder zijn in deze uitgave een aantal zinnen, alinea’s en episodes weggelaten.

Waaronder:

Blz. 34: De episode waarin we in bed liggen en Beth, Toph en mijn moeder slapen, duurt slechts enkele uren. Het grootste deel van die tijd ben ik wakker. Ik houd van het donkerste deel van de nacht, na middernacht en vóór half vijf, als de nacht kaler en leger is. Dan, als de anderen slapen, kan ik nadenken, in zekere zin de tijd stilzetten, dan kan ik—dat is altijd een droom van me geweest—terwijl alle anderen tot onbeweeglijkheid veroordeeld zijn, druk aan de gang gaan en doen wat gedaan moet worden, zoals de elfjes schoenen maken terwijl de kinderen slapen.

Ik lig doornat in de amberkleurige kamer en vraag me af of ik 's ochtends de slaap zal kunnen vatten. Ik verwacht van wel, ik denk dat ik bij voorbeeld van vijf tot tien zal kunnen slapen, voordat de verpleegsters komen om alles op te ruimen en schoon te maken, en daardoor vind ik het niet erg dat ik nog wakker ben.

Ik voel me alleen geradbraakt op deze slaapbank met de dunne matras en de stang die prikt en mijn ruggengraat probeert te kraken. Toph ligt te draaien en om zich heen te schoppen. Van de andere kant van de kamer klinkt haar onregelmatige ademhaling.

BLZ. 109: Hoe pak je dit aan? Bill is bij ons op bezoek, en hij en Toph en ik rijden over de Bay Bridge en praten over de effectenhandel. Het gespreksonderwerp is dat Toph, sinds hij met Bill en diens twee huisgenoten, die effectenmakelaars zijn, een weekend in Manhattan Beach heeft doorgebracht, nu ook effectenmakelaar wil worden. Bill is over het een en ander zo opgewonden dat hij bijna uit zijn dak gaat en plannen maakt om bretels voor hem te kopen en een beurstikker voor beginners...

‘Omdat Toph zo goed is in rekenen en zo, dachten we dat zo’n soort carrière hem op het lijf geschreven zou zijn—’

Ik rijd zowat van de brug af.

Blz. 185: Alcoholisme en de dood maken een amorele en wanhopige alleseter van je.

Denk je?

Soms. Jazeker. Nee. Ja.

Blz. 194: ...Maar weet je, op de middelbare school heb ik een serie portretten geschilderd van de leden van ons gezin. Het eerste was van Toph, nageschilderd van een foto die ik had genomen. Omdat de opdracht ook inhield dat we de afbeelding exacter moesten maken door een raster te gebruiken, leek het in tempera uitgevoerde schilderij sprekend—het was echt Toph. Bij de anderen was dat niet het geval. Ik had er ook een van Bill gemaakt, maar zijn gezicht was te star en zijn ogen te donker en zijn haar was niet goed, hij had een soort caesarkop gekregen, wat absoluut niet in overeenstemming was met de werkelijkheid. Het portret van Beth, van een foto waarop ze gekleed was voor een schoolbal, leek ook niet—ik ben er meteen mee opgehouden. Op het schilderij van mijn vader en moeder, van een oude dia, staan ze samen op een boot, bij somber weer. Mijn moeder vult bijna het gehele beeld, mijn vader is boven haar schouder nog net zichtbaar—hij zit vóór in de boot en is zich er niet van bewust dat de foto genomen wordt. Ook dit schilderij heb ik verprutst—het lukte me niet ze te laten lijken. Toen ze de schilderijen zagen, vonden ze ze afschuwelijk. Bill was woedend toen het zijne in de openbare bibliotheek werd tentoongesteld. ‘Mag dat wettelijk eigenlijk wel?’ vroeg hij aan mijn vader. ‘Mag hij dat zomaar doen? Ik zie eruit als een monster!’ Hij had gelijk. Het was waar. Dus toen Ricky me vroeg of ik een portret van zijn vader wilde maken, heb ik even gearzeld omdat ik zo vaak op mijn beperkingen gestoten was, op mijn onvermogen iets weer te geven zoals het is, zonder vervormingen, op mijn onhandigheid en de lelijkheid van alles. Maar voor Ricky wilde ik het wel doen, uit respect, omdat ik het eigenlijk fantastisch vond dat hij me de eervolle opdracht gaf een aandenken te schilderen. Hij gaf me een wat stijve zwartwitfoto, en ik toog aan het werk. Wekenlang ben ik eraan bezig geweest, met kleine penselen. Toen ik klaar was, was de gelijkenis in mijn ogen onmiskenbaar. Ik zei tegen Ricky dat hij naar het tekenlokaal kon komen—het was af. Hij zorgde ervoor dat hij zijn lunch snel ophad en meldde zich. Met enig vertoon en vol trots draaide ik het schilderij om, in de verwachting dat we allebei dolenthousiast zouden zijn bij de aanblik.

Maar hij zei:

‘O. O. Dit is niet wat ik had verwacht. Dit is niet... wat ik had verwacht.’ Hij ging het lokaal uit en liet mij met het schilderij achter.